

Den, povedený den to byl.

Už od samýho božího rána! Když jsem se pak večer za tím dnem otočila a zamyslela jsem se nad tím, kolik věcí mi ten den událo radost, bylo to rozhodně víc než obvykle psichology požadovaná desítka. Páč to máte:

1. Fstala sem hnedle při prvním zvonění, to se mi fakt povidlo.
2. Krom standardních úkolů, který jsem si na ráno uložila, jako je uklidit suchý nádobí a ustlat, aby se ček vracel do pěknýho, jsem stihla důkladně omést pěkně celou kůchnu, aby čoklidi, až přijdou byli pak celej den v čistým .
3. A navrch ešče umýt nějaký ty věci z půdy, který pak půjdou do čistýho už do nový kůchně. Při tý příležitosti jsem si říkala, že máme tolikatě koncertních kelímkůch rrrramštajních a depešáckých, že by to chtělo udělat asi kelímkovou párty, nebo co. Aby se to využilo.
4. A přes to, co jsem šécko pěkně stihla, jsem pro ten den byla připravena k odjezdu dřív, než jest požadováno. Takže žádněj odchod v letu, jak je mým zvykem, ale pěkně brnkačka, pijánko a klídek
5. F práci sem jela jako blesk kříženej s buldozérem a hrnula před sebou nahromaděnou práci po dovče. Sice jsem pak odcházela k lékařský vědě ze značným zpožděním dvaceti minut, ale nerada nechávám nedokončeno.
6. I přes to zpoždění se mi podařilo dostat se na místo - sice s vypuštěnýma plícema - včas. A stejně v čekání byl skluz třiceti minut.
7. Co hlavně - vyšetření dopadlo dobře a jak pravila paní dochtorka - Já sem spokojená. Takže já můžu být spokojená taky! Jupiajé.
8. I přes to, že jsem na řadu přišla o třicet minut později, podařilo se mi stihnout autobus, kterej mě přiblíží domovu včas, aby ohaříci nestrádali. Takže Brtnik tím pádem může po práci v klidu vyřídit potřebný věci, který je nutno zařídit.
9. Podařilo se mi stihnout i další autobus, který mě zase o kousek přiblížil k domovu, a i přes to, že z místa, kde jsem nastupovala jsem odjížděli se zpožděním a že se řidič opět vlekl tempem takovým, že jsem z autobusu mohla sbírat houby, dojeli jsme na místo dalšího přestupu dřív, než přijel autobus další. Tady výčet pozitivna zastavím, neb tento autobus už nepatřil do spektra kladů, protože přijel se zpožděním tak obrovským, že jsme odjížděli přesně v čase, kdy jsem měla odjíždět z místa přestupu posledního. Takže jasný, jasný, když jsme tam dorazili, byl už můj autobus..... víte kde ☐ ☐ .

Měla jsem dvě možnosti - jít do hospody a tam čekat, až si mě tam vyzvedne Brtník, který tím pádem vyřídí prť, aby přijel včas. A nebo jít pěšmo. A.....zde se vracíme opět do pozitivna.

10. Rozhodla jsem se správně! Rozhodla jsem se totiž jít pěšmo a modlit se. Za to, aby třeba jela kolem Olinka, která poveze děti z nebo na kroužek a třebaš mě popoveze. Nikoho jinýho mě modlitbou nenapadlo přivolávat, páč jsem si říkala, že mě tady moc lidí asi ešče nezná. Leda by jel někdo od hasičů ☐ ☐ . Nejel, nejel, ale..... jak si tak mašíruju, tak najednou koukám, že auto přede mnou tak jako jede váhavě a pak přibrzďuje a JŮŮŮCHÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ!!! ZÁCHRANA PŘICHÁZÍ!!! Náš pan Zedník jel zrovinka už domů a! Tak von je hodnej, že to otočil, naložil mě a dovezl k bráně!!! JOOOOOOOOOOOOOOOOOOO, JÁ SEM VEJSKALA NA CELÝ KOLO, až sem Brtníkovi, s kterým jsem zrovinka telefonovala skorem protrhla ušní buben. Pak jsem mu třískla telefonem a drala se do auta. Toooo bylo tak supr, taková brutální náhoda - nebo spíš vyslyšená modlitbička, že jsem z toho unešená ešče tetkonc, když vám to tu sděluju.
11. No a aby toho nebylo málo, tak..... venčení bylo úplně lůkcůsní. Protože Taliprdová si nainstalovala nejen uši, ale taky mozek! Dobře, mozeček ☐ . Odcházela jsem ven s tím, že dneska to zkusím pojmout výcvikově a vyhledat si nějaký to zvíře. Abychom i Bubrdli vzdělávali na poli ohařím. Že mi ovšem bude dopřáno tak brzo a tak hustě, to jsem neočekávala. Zašli jsme za dům paní susedky a vešli do zarostlé části bývalé krásné louky za Domečkem, která je teď zanedbaná. A je na ní hromada zeminy. A za tu zeminu zaběhla Taliprd. Okamžitě jsem ji zavolala, protože na ni nebylo vidět. Chvilinku se nedělo nic a pak vyběhla. Houkla jsem na ni a obratem zjistila, že je to zbytečný. To nebyla vona. To byl srnec ☐ ☐ ☐ Leknul se mě. A pak až vyběhla Taliprd. ☐ houkla sem teda tentokrát už skutečně na ni a ona se okamžitě zastavila, zatímco srnec pokračoval dál. Zmerčila ho Bubrdle. A....
12. Já se tak mohla radovat z toho, že jsem ji na volný stopce mohla zavolat a posléze i přivolat. že jsem ji mohla ukázat, co po ni chci a za co ji odměním. JOOOO to jsem si říčela stejně nadšeně, jako když mi zastavilo auto pana Zedníka. Tož, že budeme cvičit hnedle takhle za barákem, to mě fakt nenapadlo. Já vím, že tam ten srnec bydlí, ale pohybuje se zpravidla v jiný části louky, v té ještě zarostlejší, kde má k dispozici opravdu vysokou trávu, co ho kreje.
13. Na venčení se nám nakonec udělalo i moc hezký počasí. Sice jsme na začátku zmokli, ale nebylo to nic velkýho a pak vykouklo příjemný odpolední sluníčko, který hrálo tak akorát. Konstelace dne mi umožňovala fungovat hezky se všema třema ohaříkama a

zcela rovnoměrně se jim všem věnovat stejně. Rumouškovi a Taliprdce jsem na střídačku četala a házela jejich pískačích Kiwíky, který jsme jim koupili o dovolený a z kterých jsou unešený. A s Bubinkou jsme hrály její oblíbenou hru s názvem "Kdo to chytí!" kdy jí utíkám s hračkou, po který ona chňapá, vyskakuje a loví si ji. To je zatím jediný, co jako hru máme.

14. Když jsme pak šli loukama dál, dělala mi Bubi radost tím, že se hezky sama od sebe hlásila, to mě hřeje u osrdí a doufám, že si to zanese na hadrdisk ještě pevněji.
15. Pak nám vyběhl zajíc, kde jsme si zase mohli trošku ukázat, jak má vypadat ohaří disciplína a já jsem mohla být ráda, jak poměrně dobře Bubi vnímala. Sice pořád na stopce, kdyby ji neměla, mám smolikof, ale.... zlepšení tu oproti začátkům prostě máme a to se taky počítá.
16. Pak jsem zavolala Brtnikoj a zjistila, že už je nedaleko od nás a že když kopnu do vrtule a pokusím se vyběhnout lesem nahoru k silnici, může nás tam vyzvednout autem. Taková jako nesmyslná krávovina, protože proč to nedojít normálně domů pěšky, ale .... je to zasejč jiný. To nebylo o lenosti, nechat se vézt domů autem, ale o tom, že se nestandardně fšicí potkáme. Jen mi teda nedošlo, že do kufru pak budu dávat místo ohařů tři prasata, protože jsme běželi bahnem □ . Takže vlastně čtyři, protože moje holinky nebyly vůbec čistý. □
17. No a pak jsme si chvilku sedli na zápraží a dali v podzimním sluníčku jedno dobrý pivíčko, jako odměnu za ten celý den. Který pro mě byl víc, než pozitivní - však to vidíte na seznamu je sedmnáct bodů a já určo ešče na něco nevzpomněla.
18. Jo jasně, nevzpomněla. Na to jak výbornou kulajdu jsem udělala z křemeňáků. A jak výborně chutnali křemeňáčkový hlavičky smažený na másle, jak mi poradila Peťa AP.

Víc takových dní, což?